

som han plejede at sige. I de øverste Stolestader sad Byens Ypperste: Embedsmændene i deres guldbroderede Uniformer, Garnisonens Officerer med den sølvblanke Dragonhjelm paa Skødet, Amtmanden med sit hvide Storkorsbaand over Brystet.

Saa begyndte Ceremonien. Orgelbruset vældede frem gennem Rummet, Salmesangen faldt ind, og Præsterne traadte frem og talte.

Per, der sad mellem sine Søsken i den saakaldte »lukkede« Stol umiddelbart ved Koret, saae sig omkring med stigende Forbavselse. Der blev i disse Øjeblikke vendt aldeles op og ned paa de Forestillinger om Faderen, som han havde baaret paa fra sin Barndom. Var det muligt? Var det virkelig hans egen, forarmede Fader, ham, som han i sine Drengaar havde skammet sig over, og som havde været til Spot for hele Byen, — var det virkelig ham, der her fik en Jordefærd som en Fyrste, en Aandens Salvede, og fulgtes til Graven af et sørgende Folk? Efterhaanden som den ene Præst efter den anden traadte hen bag Kisten og Kirken genlød af Lov og Tak til Herren for hans hensovede Tjeners velsignelsesrige Gerning; og bag-efter, da Højtideligheden var tilende, og otte unge Præster løftede Kisten ned fra Katafalken, og hele Menigheden tilfods fulgte Rustvognen den lange Vej gennem Byens flagbehængte Gader ud til Kirkegaarden, forvirredes han mere og mere. Thi her